

Το βιβλίο αυτό έχει σαν πρόλόγο του δυο κοντινούς χρονικά επικήδειους δύο φίλων, σε Αιγαιοπελαγίτικο χωριό, επικήδειους που εκφωνούνται «από τον παπά και τον δάσκαλο», όπως θα αναμέναμε, και που συνοψίζουν τον τρόπο που ακόμα είναι δεμένοι μεταξύ τους οι Έλληνες, τουλάχιστον στα χωριά. Τα δε φλασμπιακ με τους φίλους συνοψίζουν και τον τρόπο που ακόμα είναι δεμένοι οι Έλληνες μεταξύ τους και με την ζωή. Η οπτική του προλόγου, οπτική «μπαλκονιού του Αιγαίου» όπως λέει ήδη το όνομα του σάιτ, γίνεται βάση και άξονας μιας συζήτησης περί κρίσης, Ευρωπαϊκού πολιτισμού, Ελληνοχριστιανισμού, Προτεσταντισμού... Υπάρχει στη συζήτηση και κάποιο «δια ταύτα...»; Αναλύεται στο φως της οπτικής αυτής αν η επιστροφή στα χωριά που θα φέρει η κρίση μπορεί να είναι επαναφορά σε ζωντανούς προσανατολισμούς που βλέπουν και προς το μέλλον (και όχι μόνο επαναφορά μίζερη και με το ζόρι ή, έστω, υγιέστερη και τύπου «δεύτε τελευταίον ασπασμόν»...) Το ερώτημα τίθεται, σιγά-σιγά, και σε οικονομική βάση και όχι μόνο σε βιοματική/συναισθηματική βάση κατευοδίου προς νέους αναχωρούντες προς τις ρίζες τους ή καλωσορίσματος και ξενάγησης/ενημέρωσης από τους πιο ντόπιους ή τους πιο νωρίς αναχωρήσαντες, αλλά το υλικό του συγγραφέα, καθηγητή στο επάγγελμα, ξεκινάει απλώς από την αναλογία με τον διορισμό του και την υποδοχή του στην Γλώσσα Σκοπέλου το 1997, που τότε βέβαια δεν ετίθετο ζήτημα ανεύρεσης εκεί των προς το ζην αφού οι μισθοί απλώς έρρεαν από την Αθήνα... Ως προς την δομή του το βιβλίο αυτό έχει ως επίλογο (τύπου κατευοδίου και καλωσορίσματος) τον πρόλογο των αρχικών του αναμνήσεων από τον διορισμό και την ζωή του εκεί (γραμμένων στο σάιτ ΓλώσσαΣκόπελοςμπλουζ) και σαν πρόλογο έχει τον επίλογο των αναμνήσεών του που προστέθηκε μετά τον θάνατο δυο αδελφικών φίλων που εκεί έκανε... *Γιάννης Αλεβίζος 13/4/2012*